

40. szám.
October 6-án, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtáránál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Hogy végződtek a bálok hajdanában és hogy végződnek jövőben.

I.

Hajdanában.

Zendül, pendül a muzsika,
Húzza, nyúzza a cigány:
Sánta Józsi, Csendes Zsiga,
Mint a marha az igát.

Dobban, robban, lebben, rebben,
Folyik a táncz jobban, szebben,
Elől a menyecske járja,
Kikivel a maga párja.

Azalatt a vének — attá!
Házi gazda serlegét
Occupálják: „szívből adta,
Utálják a ser legét.

Szépen el-eldiscúrálnak:
„Hát az actiák hogy állnak?“
Buzdit ez, amaz vigasztal,
S körül ülnek a vig asztalt.

Igy mulatnak folyton, hat nap,
Hetediken megpihennek . . .
És a házra áldást adnak,
S szépen, lassan haza mennek.

II.

Jövőben.

Csillan, villan szerteszélyvel
Luszterektől a terem,
Fényes banquette lesz az éjjel,
A minő ritkán terem.

Gyül a high life, bezuhognak
A selyem uszály-habok,
S imposant legyezésbe fognak . . .
Mindenütt szakad a bók.

„Tánczra messieurs, tánczra hölgyek!“
S finoman zeng a mazúr,
Mint vihar a gyöngö tölgyet,
Viszi párját amaz úr.

Hah! mi sublimis e tabló!
Mint lángolnak a kövek . . .
Ni, ni! mint a minta-tapló,
És a jó pamutsvövet.

Kezdődik a banquette, roppant
Fényüzés az asztalon,
Az aranytól majd leroppan,
Rózsa, liljom a falon.

Foly a champagnei, foly a bordó,
Szörpölik Tokaj borát,
S Madeira? csak ab ordó:
Majd megülik a torát.

Hah! de fátum! most az ajtó
Szétreped, miként Brabant...
És belép a végrehajtó,
Háta mögött hét drabant!

„Mit akarsz itt zord kedv-bontó?”
„Tout egal! nincs arra gondom!”
„Nem tudod, hogy mi a bon tón?”
„Azt tudom, hogy itt a — kontó!”

„Ez a bál, no meg a régi
Összesen egy milljom épen,
Hanem erről majd beszélünk:
Az adósok börtönében!”

Augir.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No ugyan, hat ugyan irdemes pesti ujsagi-
iroknak olyan retenetes larmat megesapnyi
azirt az egy kis három betübil alo „gaz” szoc-
ka miata. No bizom, ha mink otanag nime-
lik törvinsziki tárgyalások alkalmatlansagaval
mindanyiszor megharagudnank, mikor egy-
mast lehunczutozunk. Azt mar meg kel szok-
nyi szobeli perlekedisnil: „az ur gazember!”
— „Gazember, a ki mongya.” — „Ön kit-
szeres gazember!” — „Ön kitszer raffinirozott
gazember!” Hanem azir, mikor vige van tar-
gyalasnak, kigyüvünk terembül, kirünk egy-
mastul szivart; szivart izz zsebredugunk, meg
„gazember” titulust izz, is maradunk azir jo
baratok. Hat ez a franya ujsagirop nip ez meg
akarja olyan irziken lenyi! Osztan mig ha vol-
na neki igasaga! De mikor tisztelt barátom,
skupstina valasztot főispanya, azt nem is irtete
magyar ujsagiropkra, hanem irtete csak zsidó ujs-
agiropot. No hat ilik-e magyar keresztin ujsagi-
roknak zsidó ujsagirop miata így felförmednyi?
Ne tegyenek magukat olyan nevetsigesnek,
mint a milyen nevetsigesnek tete magat hajda-
naban altonai magistratus, mikor decretumot
hozta, hogy a ki zsidót agyonüti, ipen úgy fog
büntetenyi, mintha embert ölt volna.

De mig tovab megyek. Mig maganak zsi-
donak sem ninesen oka haragudnyi. Mert tive-
di nagyon, mikor ezt a szót „gaz” úgy fordit
visza, hogy „Unkraut.” Micsoda Unkraut?

„Nemkaposzta.” Söt inkab. „Gaz” anyit tesz,
hogy „Kraut.” Minden, mi zöld, az „gaz”, kö-
vetkezőleg kaposzta izz csak gaz, mindadig,
mig kolbasz nines rajta. Kitüni ez magat Naczi
barátom beszidinek contextusabul. Monta: „it
van ideje, hogy helytartotanaes ur gazt eltapo-
son. Hat nem igaz-i, hogy it van ideje kaposz-
taeltaposasnak; hogy Naczi barátom miirt ki-
vanya ipen helytartotanaes ural eltapostatnyi
tilire valo kaposztajat, azt in nem tudok; ü te-
heti, mert nagy ur.

Egyibiranta, minek azon olyan nagyon
megbotrankoznyi akar kaposzta, akar nemka-
poszta. Hat mikor enekelőte husz esztendővel
magas alasu hivatalnok tisztelt barátum, mi-
kor mig csak volt alacsony alasu hivatalnok,
maga szolgaltata akori franya ujsagiropnak pesti
magistratus elen titkos adatokat, akkor az izz
volt olyan dolog, a mi „nemkaposzta,” tehát ü
legjoban tudhatya, hogy mikor valaki ilyen
dolgot elköveti,— az miirt „nemkaposzta.”

Hanem hogy valóságos skandalum egy
ilyen tisztan *botanikus* kirdisbül politikai kir-
dist megcsinalnyi ujsagiropknak. Jövöre Naczi
barátom nevezen üket „szip viragszal”-nak.

Egyibirant macskamuzsika nem fölhala-
czik — háromemeletes palota ablakaba: ez Na-
czi barátomat megvigasztalhat!

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

A szamarak Chinában.

(Egy utazó naplójából.)

Chinában a szamarak valóságos védegyeletet al-
kotnak egymás között. Előléptetésre csak az tarthat
számot, a ki számár, mert az előtte való számár azt

tartja, hogy az utánam jövő számár nem fog engemet
megingathatni a helyemen. És így nagy gond van rá,
hogy nagyobb szamaraktól a kisebb szamarakig való
lánczolat valahol egy közbefürödött eszes emberrel meg
ne szakittassék.

Fő feladata az összes számarintézmény minden egyes tagjának: eltitkolni azt, hogy a többiek számarak, s egymást dicsérni és kritika alá nem hagyni véteni.

Mikor pedig aztán valami non putarem egy óriási kudarcot mér a fejükre, akkor száz számár között a legnagyobb elkezdi magát azzal menteni, hogy a többi 99 számár volt, a többi 99 pedig szinte ugyanazzal menti magát, míg végre szépen kivallják kölcsönösen, hogy mind a százan számarak voltak.

Levél Linczből Tallérossy Zebulonhoz.

Spectabilis amice mihi singulariter colendissime! Bizonyosan csodálkozott hosszab hallgatásom felől, „sed tacere aurum est,“ ha okosat írni nem tudunk. A státuszgazdászati mezején időközben tett érdekes tapasztalásaim azonban már most lehetőségessé teszik spectabilissal némejeiket communicálhatni, melyeknek qua ablegatus dietalis practikus hasznát veheti. Utazásom közben felső Ausztriában fekvő Lincz városában egy nagy-szerű dohányfabrikára akadtam, melyben ex herba nicotiana hungarica cigárókat készítenek; miután vélekedésem szerint a magyar dohánynak Linczbe való transportálásának — hol ezen palánta egyáltalában nem diszlik — más alapos oka nem lehet, mint az, hogy a cigárókat jutányosabb áron lehessen kiállítani, mintha e fabricatio a magyar dohányt termő vidékeken folytatnák, eszembe jutott, mily hasznos volna ezen üdvös systemát hazánkban némely industrialis ágaknál alkalmazni, melyek most még contra dictamen sanae rationis kezeltetnek. P. o. Csanád és Csongrád megyében, nem hiszem, hogy mézsköt lehessen találni; Árvában és Liptóban pedig hiában keresnénk szőlőket, és mégis amottan Calx hydraulica, emitt pedig bor szükségeltetik; nem volna-e tehát scopo correspondens, a felföldről az alföldre mézsköt szállítani, onnan pedig a felföldre szőlőfürtöket felküldeni; e volna a legegyszerűbb ut a Tisza mentében a hydraulicae calcis, a Vág vidékén pedig a bor productio promoveálására; lent olcsó méz, fent olcsó bor, munka és kereskedés quantum satis. — Így lehetne a henylő népnek foglalatosságot szerezni, és bizonyos nemű industriát oly helyeken is meghonosítani, hol az ahhoz megkivántató cruda materia nem találtatik. Mink otthon efféle rationalis dolgokhoz ugyanis nagyon inclinálunk, különben gabonánkat az alföldről Budára s onnan Triestre nem szállítanánk, vagy gypjunkat a külföldnek el nem adnánk, hogy magunknak olcsó posztót procunálhassunk, még kevésbbé a ferrum crudumot kiszállítanánk, hogy olcsó vasportékákat számunkra onnan szerezhessünk, a hova nyers vasunk el-

küldetett. — Ha mindezen dolgok monopoliumok utján oly rendes systemába volnának hozva, mint a dohánykezelés, mindnyájunkon segítve volna, de olyan radicalis kúrát másképen nem lehetne eszközölni, mint úgy, ha a kormány valahára eltökélné magát, egy „quasi monopolium intelligentiae“ felállítására. Nézetem szerint minden privát papirfabrikákat, könyvkereskedéseket és nyomdákat kellene cassálni, s mindezeket status monopoliummá declarálni. A státus aztán írókat fogadna, iratná, nyomtattatná a könyveket és hirlapokat, és árultatná, így feleslegessé válnék a censura, azon sok haszontalan Brochürek, kellemetlen vezérczikkek, scientificusoknak lenni akaró firkálások és más haszontalan disputák elmaradnának. A tudomány és politika tantum unum haberet scopum, nempe bonum publicum, a sok haszontalan scribler becsületlen kenyérekeregetre szorítatnék, a divergentia opinionum meg volna szüntetve, elégtelenség nem existálna, és a kormánynak mindenben igaza volna a nélkül, hogy turbulentiák támadhatnának; így minden more consveto szépen fejlődnek, az ostromállapot, system változás, provisorium, haditörvényszék, de még a szabad pálya is feleslegessé válnék, regnaret pax, ordo et auctoritas, és az ordo rerum publicarum meg volna alapítva, in aeternum. Quomodo placet haec Idea? Spectabilis amice! szeretném nézeteit megtudni. Most azonban bezárom levelemet, mert a navis vaporacea beneficio cujus iter meum prosequere intendo, már indulófélben van, proxime plus. Most becses jóvoltába ajánlott maradok cum maximo venerationis cultu, Splits urnak

aláztszolgája

Várlaky de Sáncafu táblabíró.

Europai fő-betegek.

Nevezetes tünemény, hogy jelenleg annyi főfő betegek van Európának.

Napoleon beteg: — scrupulosa van. (Lehetnek is scrupulosai!)

Az angol királyné mélakórban szenved.

A spanyol királyné betegedéséhez közelit.

A török szultán régóta elismert „beteg ember.“

A porosz király köszvényben szenved.

A hannoveri király vak.

A bajor király musicomaniával kinlódik.

A szász királyon pedig most vágnak eret.

Az orosz czár álmatlan.

S a görög királynak nincsen pénze.

A felszabadítók.

Ha te elnyomod a keresztyéneidet, majd rajtad hajtok, s felszabadítom a keresztyéneidet !

Borkoresolyák.

A főtiszt, kinek kezelése alatt hibái, s kedvezőtlen körülmények miatt a gazdaság siralmas állapotra jutott, rájuk parancsolt az alárendelt uradalmistákra, hogy ezentul bagaria csizmákban járjanak, a mint az gazdáknak — kik nemcsak sétálni, de kutyagolni is hivatvák — illik.

Rettenetesen neheztelte ezt a fityuros irnok.

„Ne busulj pajtás — vigasztalja társa — evvel a bagaria csizmával mi mágnás divatot alapitunk, mert ha így foly a gazdálkodás, pár év mulva uraságunk is bagariákba kerül.“

X-en két vándorszínész az aljából, az elöbbskelők házaít sorra járta, felkérendő az urakat bérletre.

Y-nál a kimenő színészek egyikét megszólítja a szobaleány :

„Ugyan kérem a teinsurat, nem tetszett most két éve Z. grófnál inasnak lenni ?

N. barátomat kicsapták a hivatalból. Kérdém tőle : mit tettél barátom, hogy elmozdítottak ? „Épen azért csaptak ki — felelé — mert semmit sem tettem.“

„Lefényképezte kegyed magát, most, hogy Pesten volt ?“ — kérdezi Csicsa István jogásztól Tészta Netti.

„Nem én, aquarellba vettem le magamat.“
„Aquarellban ? merre van az ? — kinek van ott a legjobb fénykép-atelierje ?“

A felszabadítók.

Ha te elnyomod a lengyeleidet, majd rajtad hajtok, s felszabadítom a lengyeleidet!

Erdős helyen utazott a tisztelendő ur. A kocsiba nyuló galyat félrehajtva a kocsis, nagy teketóriával figyelmezteti a bennülő papot:

„Tisztelendő ur, instálom alássan, tessék figyelmezni, meg ne vágja az ág!” De az ág jól megcsapta a pap homlokát, mire a tisztelendő ur türelmetlenül mond: „Ostoba! nem tudod rövideden mondani: Pap! vág! ág!”

Megnyugtató.

„Nem szeretnék férfi lenni, mert elvinnének katonának” — mondja a delhölgy.

„Ah, nagysád! hisz csak öt korosztályból soroznak” — feleli készségesen a nagyreményü ifju.

— Vigyázzatok,
hogy le ne dobjanak
a lovaítok mind a
kettőtöket hátukról!

Egy hűtlen varróleányhoz.

(Elegia a pénzsziúk életből.)

Hivlak a mezőre; — mondd: nincs ibolya,
De igen, csak jöjj ki: ott lesz kék szempárod.
Hallgatsz. — Nem kérdezted az ibolyabokrot,
Máskor, ha hivtalak, s felelt ajkad csókja. —
Szép ajkadról aztán, hogy rózsá, azt mondom;
Jaj, de rózsavoltát csak abból észlelem,
Hogy szurótüskéjét, nyelvedet, érzem,
Mikor gúnynyal mondja: százegyedszer hallom!

Sóhajtom, hogy szivem szivedhez varrtad, s ah!
Ha e varralékot eltépi most, kezved,
Vesztmennek alapját nagy korán megveted,
S krárogand fölöttem a halál hollájah!
Emlékeztetek, hogy a pokol tüzével
Telt mennyet, az örök szerelmet ígézted; —
A mennyet elzárja setét hűtlenséged:
A tüzet oltandom majd szivem vérével!

Nagyot nevensz. — Deisz' így roszul áll a sorom!
Nem a sirért, melybe ígérkezém dölni,
Ha többé nem szeretsz: hűtlenért meghalni!?
Nem ettem rosz gombát! — Hej, de az nagy bajom,
Hogy meghasonlásunk pár napot nem késett:
Legalább veled még, mint boldog időnkben,
Megstoppoltathattam voln' emlékül (ingyen)
Az én romladozott fehéremüimet.

Diurnok Felix.

Jelen alkotmányos életünkben előforduló tényekből egy példa.

Történt pedig Urunk születésének 1866-ik évében X. megye éjszakai részében azon történet, hogy vérek közü világos örökösödés esetébeni sommás utú osztálynak kelle történni. Ez magában véve nem valami nagy dolog; — a törvény azt rendeli, hogy az osztályért folyamodó fél két osztoztató bírót maga részére megnevezzen, a másik fél a folyamodás vele közlése után szinte kettőt, s ez a négy bíró válaszszon magának ötödiket, elnökül. Jelen X. megyei eseténí 36 osztozó vér volt, mi az eljárásra nézve nem tesz különbséget; — de nem így fogta fel ezt a főbíró ur, hanem minden egyénnel — szerinte féllal — választatott két-két osztoztató bírót, s ezekkel egy elnököt; ugy, hogy az osztály eszközlésére 73 bíró nyomult be a falu tanács teremébe, s talán működni is kezdtek volna, ha az öreg bíró meg nem jegyzi, hogy máskor is osztozott itt már ennyi forma vér, még sem voltak ily szorosban a szobában, mien a főbíró ur kissé gondolkozóba es-

vén, kérdést intézett a székvárosba, ilyesmit értő emberhez, ki nem is késett öt kerékvágásba döcczenteni. Allah nyujtsa meg az ilyen bölcs kadinak árnyékát!

Isztrikucz és Nasszalmicesz kul.

I. Te, ha a magyaroknak felelős ministeriumot adnak, mi lesz azokból az urakból, a kik most ő náluk igazgatják a világot?

N. Ne félj, nem vész az kárba, azokat mi fogjuk megkapni.

Kiki a maga mesterségét.

Kezdett elurasodni a Gyügye cigány bandája.

„Húzd rá“ — kiált a tánczó fiatal, midőn a zenészek pihenőt akartak tartani.

Gyügye a fülét se billentette.

„Mit, talán én húzzam?“ — kiált rá egy fiatal ember.

„Nem bánom“ — felelt Gyügye.

„No jó.“ — Azzal a fiatal ember Gyügye fülét egy csomó hajával együtt megmarkolva, elkezdí annál-fogva *huzni* . . .

„Jáááj! minek ávátokszik bele á teins ur, mikor nem a mestersége“ — ordított a cigány. No's aztán nem volt többé panasz ellene.

Fürdői életképek.

(Folytatás.)

Grétzből Bécsbe mentünk, hol is azonnal a Szent-István templomot és tért akarta látni. — Elvezettem, de a térről ismét nem akarta el hinni, hogy az „piacz.“ A templom előtt egyszerre megállott, s yankeéi hetykéséggel, nadragzsebébe mélyesztvén két kezét, kérdi tőlem:

„Hát hol lakik itt a segrestyés?“

Kérdésemre: „miért“ válaszolta:

„Hadd hozza el a kulcsot, mert én ezt a templomot meg akarom nézni belől is.“

Nem akarta hinni, hogy a Szent-István templom mindig nyitva van, még kevésbbé, hogy azon a népség mint utcán jár keresztül. Elvezettem tehát az oldal-ajtóhoz, azon be a templomba. Épen egy vén kofaasszony térdelt a közepén, hátán puttonnyal, és ebben sáporó kacsákkal; az én komám, ezt látva, gyanakodólag nézett reám; e közben néhány suhancz, kalap alá rejtett égő szivarral, egyszerűen kéreztül ment a templom: ezt már az én komám ki nem állhatta, kirohant a templomból az uteza tulsó oldalára, megnézni, valjon ezen az épületen van-e a torony?

Mivel már fekete frakkal és bugyogóval el volt

látva, tanácsoltam neki, hogy erősen megviselt lapos fehér kalapja helyett szerezzen egy czilindert.

„Czilindert! 5 forintért! s mit csináljak aztán veled otthon?”

„Ha venni nem akar, hát árendáljon egyet nap-számra.”

„Árendálni, kalapot? bizonyosan felületni akar; ki hallotta, kalapot árendálni!?”

Végre megtette, de a czilinder annyira kivette formájából, hogy önmagára nem ismert, s a folyosó fordulatánál, hol földig érő tükrök állottak, mindenkor czilinderemeléssel köszöntötte önmagát.

Renz circusában előre tört, hogy Miss Pastránával kezét szoríthasson, kinek aztán jutalmul adott is egy narancsot.

Mind Bécsben, mind Pesten, számtalan ilyes kalandja volt, s örültem, hogy a körutat végezve, szabadultam. De a komám is nagyot lélezett, midőn a kocsiából kiszállva, kemény földet érzett talpa alatt, s megfogadta, hogy azon a bolond uton, hol majd föld alatt, majd pedig condignatiós hidakon kell járni, soha életében nem fog utazni.

Az én komámnak otthon is voltak kalandjai. — Ő gondnoka volt a falubeli kápolnának, mely az ő gondnoksága alatt javított ki. — Épen tisztították, midőn a faluba vetődött egy vándor izraelita szobafestő; azonnal lefoglalozta, s megalkudott vele, hogy a kápolnát 4 bankóforintért ki- és befesti. — Ezzel elkészülvén, bármint szabódott a művész, kényszerítette, hogy fesse le a kápolna védszentjét, Lőrinczet is. Az izraelita törte fejét, hogy mikép kezdjen ő a művészetbe ol-tárképfestéssel. Addig járt a faluban, míg egy kis képet szerzett; mázolt is azután a kialkudott 2 bankóforintért vászonra egy képet, az én komám csak nézte, hogy mi lesz belőle, de midőn azt látta, hogy a művész egy nagy kulcsot rajzol a kép kezébe, ráförmedt a pictorra: „hogy ő nem Pétert, hanem Lőrinczet rendelt; most odavan a drága jó vászon, mit a képhez adott.” A pictor egész hidegvérűséggel, s mintha felfogni sem bírná, kép, és kép közt minő különbség lehet, — kérdezte:

„Hát mi bhaj, khérem átoissan, ez nem Lőrincz?”

„Nem ám — felelé a koma — hanem Péter.”

„Hát hogyan tudja ezt a thens ur?”

„Hogyne tudnám, mikor kulcs van a kezében, Lőrincznek pedig melléje szokták festeni a vasrostélyt.”

„Ugy-e? kérdezte a pictor — csak ez a bhaj?” — egy meszelővonással megsemmisítette a kulcsot, másik vonással egy rostélyt rügtönzött, s az én komám teljes

megelégedésére megkészült az ohajtott kép. Büszke is reá; a kép hátára ráíratta a pictorral: „készítetett Anno 1853. N. N. kurátorsága alatt.”

Egyik makktermő év után az én komámnak különben is számos sertésnyája mód nélkül szaporodott: nyakrafőre ólak bővítéséről kellett gondoskodnia. — Lábás színje kelletén túl nagy volt, elhatározta tehát, hogy ennek felét állá idomitja, mert ez leghamarább, és legkevesebb költséggel megtörténhetik. A mint ezt meggondolta, azonnal kiviteléhez is fogott, cselédjeit az erdőre küldte fáért, s mihelyt a kellő mennyiséget meghordták, azt sem kérdezte tőlök, értenek-e hozzá, vagy sem, parancsolta nekik, hogy a kocsiszin feléből készítsenek ólat. A cselédek fűrtak, faragtak, gerendákkal az ólnak oldalfalait elkészítették, de a midőn padlást akartak rakni, akkor vették észre, hogy az uraságnak a hintáját elfeledték a szinből kihuzni, s fölibe építették az ólat, honnét már most ki nem vehetik. Mit volt tenni, szétszedték a födeles hintót, és darabonkint hordták ki a kis ajtón; de a kocsinak a szétszedés oly rosszul esett, hogy a falu kovácsa, bármennyire okoskodott is a faragógazdával, soha sem tudta többé összerakni, és azóta az én komám csak parasztszekéren utazgat.

Egy veszedelmes sajátsága is van az én komámnak, mitől rettegjen minden szerkesztő; a mely lapra ő előfizet, az az első évnegyedben okvetlen megbukik. Így kísérté ő örök nyugalomra a Magyar Postától kezdve, a Sajtót, Fíles Baglyot és a Baktert. Most a Magyar Világot és a Hírnököt járhatja. Kiváncsi vagyok, lesz-e ezekre is szokott hatása.

Egy forró nyári napon az Iczig drága pénzért igen rosz savanyu-vizet küldött az én komámnak, hogy tehát magát savanyu-vizzel kedvére teleihassa, még pedig ingyen, eljött a fürdőbe. De mennyire bámult, midőn ebédnél a borhoz savanyu vizet, még pedig azon frissében a forrásból kért a szolgától, ez azt felelte: „nem szabad, mert az orvos megtiltotta.” — Ily messze földre jönni, csupán azért, hogy kedve szerint savanyu vizet ihassék, s most a forrásparton Tantalusi kinokat szenvedjen? nem, ez több, mint amit az ő ereje megbir. Elment a töltőházba, megvett egy ládát 25 üveg savanyuvizzel, betette szobájába, vett hozzá bort, és egy hét alatt el is fogyasztotta. Így használta az én komám a savanyuviz kúrát, de dicsekedik is vele, mily jót tett az nekie.

(Folyt. köv.)

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ÓRÁBULUM. Mindeneket megpróbáljatok, a mi jó — arról önkényit lemondjátok.

— — (Hová ment Napoleon?) Biariczba; fűr-dökre. (Mi baja van?) Köve van. (Hát az osztrák követ hova ment?) Az is Biariczba ment. (Annak is köve van?) Igen: annak egy kő fekszik a keblén. (Valjon megszabadulnak-e mind a ketten a köveiktől?)

— — A csehek Prágában most felhagytak a zsidóüldözéssel, s a helyett a jezsuiták ellen fordultak. (No hogy ne vádolhassák őket türelmetlenséggel.)

— — (De már csakugyan lesz ám magyar ministerium.) Honnan tudod? (Mert az adót most magyar bakancsosokkal exequáltatják.)

— — Két nagy kérdés tehát befejeztetett: a német kérdés és a velencei kérdés. A mi jó diplomatáink olyan jól megfeleltek mind a kettőre az egzámenben, hogy mind a kettőért megkapták a *promócióit*. (Az igaz, hogy jó diákok voltak: két classist végeztek egy cursus alatt.)

— — (Hát a német centralisták is összegyűlnek Ausseebe?) Azoknak pedig legjobb volna, ha mindeztől „aussi“ mennének.

— — (Az országgyűlés összehívása ismét várható?) Nem nagy érdeket tanusit iránta ez évben a publikum. (Miért?) Azért, mert az idén a követek *nem* *ítatnak*.

— — No most a fincazdirekció szép kis summa pénzhez fog jutni. (Ugyan honnan?) Hát miután Viktor Emanuel király fizet Velenceéért 35 millió forintot; ez világos adásvevési szerződés lévén, bemesszoltatik 4½ perczenttel, s minthogy a százalékot a ve-vő tartozik fizetni, tehát járnai fog érte a mi fincazunk-

nak egy millió ötszáz hetvenötezer forint. A bizony csak szép kis pénz.

— — A poroszok meg akarják hagyni a szász királynak az országát, csupán azt kívánják tőle, hogy a katonáit, meg a katonatartást bizza rájuk. (Deiszen, ha a szász királynak más rendelkezik a katonájával, meg a pénzével, akkor nem is lesz ő ottan egyéb, mint — százsországi tárnokmester.)

— — A Magyar Világ a *czukor* utczába költözött át. (Tán ott akarja megédesíteni a keserű labdacsoakat, a miket nem akart a publikum bevenni.) Nem biz az, motiválni akarja az *elolvadását*.

— — (No hát Murawieff is meghalt.) Dehog halt meg! csak elküldetett rendkívüli nagy követnek — Belzebub udvarába.

— — Lesz már majd journalista egylet is, melyben valamennyi ujságíró egyesülni fog. (Hát majd aztán ha egy-egy hirlap megszűnik létezni, azoknak a szerkesztőivel és munkatársaival mit fog csinálni az egylet?) Azoknak a számára lesz egy külön mauzoleum, a hová a kimultak bebalzsamozva el fognak tétetni.

— — Bizony hosszú intrikához fogtak ezek az anglusok, hogy azt a kis Siciliát megnyerhessék, az ő kénkő bányái végett. Először kiverették belőle a Bourbonokat Garibaldival, — azután nekiugratták Siciliából Garibaldit Rómának, hogy lövesse meg magát az olaszok által, azután a brigantikát eresztették rá az olaszokra, gondolván, hogy ha a zsványok győznek, azoktól aztán istenes dolog lesz az angoloknak elconfiscálni a rablott jószágot.

— — Olyannak tetszik nekem az a kárbament siciliai krawall, mint mikor szüret idején elbicsaklik a rakéta, s a helyett, hogy fölemelkednék, a szüretelők közé esik. Ha felrepülhetett volna, mindenki magasztalná, így meg minden ember káromkodik, és iparkodik a sarkával eltaposni.

Előfizetési föltétel

„AZ ÜSTÖKÖS“

1866. IV. negyedévi folyamára.

Negyedévre (october — december) . . . 1 fnt 50 kr.

Az előfizetési pénzek Jókai Mór, szerkesztő-tulajdonoshoz (Pest, országút 18. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.